

1

‘Elsa? Elsa, ik weet dat je daarbinnen bent. Ik ga naar de stal. Heb je zin om mee te gaan?’ Prinses Anna, vijftien jaar nu, staaarde naar de deur van de kamer van haar zus en wachtte. Ze wist dat het zinloos was. Zelfs als Elsa zou reageren, wat bij grote uitzondering wel eens gebeurde, zou het antwoord ‘nee’ zijn. Het antwoord was altijd ‘nee’. Dacht Anna echt dat Elsa opeens zou besluiten haar al tien jaar durende stilzwijgen te verbreken?

‘Elsa?’ riep ze nog eens.

Niets.

Anna legde voorzichtig haar hand op de deur, alsof ze op die manier Elsa’s aanwezigheid zou kunnen voelen. Toen trok ze nijdig haar hand terug. Wat had het voor zin? De keren dat ze op die plek had gestaan waren niet te tellen. Sinds die nacht al die jaren geleden toen Elsa de deur in haar gezicht had dichtgegooid, was het alleen maar een lange reeks dichte deuren en teleurstellingen geweest. Ze slaakte een zucht en ging terug naar haar kamer om haar rijkleding aan te trekken.

Anna duwde de deur van haar kamer open, schopte de kledingstukken die her en der op de vloer lagen opzij en liep naar haar kaptafel. Ze ging zitten en trok haar haar naar achteren om het vast te zetten in een nonchalante knot. Terwijl ze daarmee bezig was, raakte ze zachtjes de witte lok haar aan die langs haar gezicht viel. Toen gaf ze er een harde ruk aan. Ze was de tel kwijtgeraakt van het aantal ke-

ren dat ze voor haar kaptafel naar die witte lok had zitten staren. Ze had hem al zo lang als ze zich kon herinneren, maar hij voelde altijd misplaatst, alsof hij daar niet hoorde. Maar proberen erachter te komen waarom die witte lok zo vreemd aanvoelde, was net zo zinloos als wensen dat Elsa de deur open zou doen en met haar zou praten.

Anna rukte nog eens aan de witte lok, waarbij ze haar haastig gemaakte knot uit elkaar trok. Ze slaakte een zucht en blies de losse lokken haar uit haar ogen. *Nou, dat lijkt dus nergens op*, dacht Anna. Hoewel er eigenlijk niemand was voor wie ze zich mooi moest maken, zag Anna er toch graag goed uit. Het gaf haar tenminste iets te doen.

Anna keek uit het raam, waar ze nog net de rand van een van de grote hekken van het paleis kon zien. Het was dicht, zoals altijd.

Toen Anna de ochtend na het ongeluk met de slee wakker werd, was het paleis veel stiller dan gewoonlijk. Er had geen gelach geklonken van de dienstmeisjes die zich van kamer naar kamer repten, de planken afstoftten en vuren aanlegden in de vele open haarden. Toen ze haar kamer verliet, had ze in de keuken geen gekletter van pannen gehoord terwijl Kokkie het ochtendmaal bereidde voor de koninklijke familie en de rest van de hofhouding. Evenmin had ze Kai gehoord, het hoofd van de hofhouding, die 's morgens altijd de koninklijke kamerheer instructies gaf om ervoor te zorgen dat alles in orde was in de Grote Hal. Vreemd genoeg was ook Gerda's stem niet te horen. Anna hoorde haar geen instructies geven aan het personeel over kleding die versteld moest worden of voor later moest worden klaargelegd.

Het paleis leek verlaten. En feitelijk was dat ook het geval. Haar ouders hadden de hekken gesloten. Bijna al het personeel was weggestuurd, en contact met de buitenwereld was niet toegestaan. En Anna had geen idee waarom. Tien jaar later wist ze nog steeds niet waarom.

Anna keek naar haar spiegelbeeld en gaf nog een ruk aan de witte haarlok. 'Nou ja, het zou erger zijn als ik de wereld zou willen zien of zo,' zei ze spottend, in een poging zichzelf op te vrolijken.

De laatste tijd gingen haar gedachten steeds vaker terug naar haar

leven voordat de hekken waren gesloten. Haar herinneringen aan die tijd begonnen te vervagen. Momenten vloeiden samen en soms wist ze niet of iets werkelijk was gebeurd of dat ze het had verzonnen gedurende de lange eenzame uren dat ze zichzelf moest vermaken. Ze keek naar haar nachtkastje en glimlachte bedroefd toen ze het stukgelezen boek zag liggen.

Het boek was haar reddingsboei geworden. Het was een geschenk geweest van een meisje dat Rani heette. Rani was de dochter van een hoogwaardigheidsbekleder en Anna had haar een paar maanden voordat alles veranderde leren kennen. Rani had haar verteld over haar vaderland met zijn brede zandstranden en bomen met grote, ronde vruchten aan hun takken. 'Ze worden zo zwaar dat je een bons hoort als ze op de grond vallen,' had Rani Anna verteld. 'En ze zijn zo hard als steen, maar als je ze openhakt, zijn ze heerlijk zoet. Op een dag moet je me komen opzoeken en dan geef ik je een verse kokosnoot.'

'Misschien vinden papa en mama het goed dat ik volgend jaar kom!' had Anna toen gezegd. Maar ze had nooit de kans gekregen. En ze had Rani nooit meer gezien. Het boek, waarin honderd korte verhalen stonden over avonturen in Rani's vaderland, was enkele dagen voordat de hekken waren gesloten aangekomen, samen met een uitnodiging voor een bezoek. Het boek was gebleven en jammer genoeg Anna ook.

Genoeg! dacht Anna vermanend. Ze zou niets liever hebben gewild dan een kijkje nemen in de landen buiten het paleis, maar ze wist dat dat niet zou gebeuren. Het had geen zin de ochtend te verspillen met dagdromen. Ze stond op, diepte haar mantel op uit een berg kleren en pakte het boek van haar nachtkastje. Het was een prachtige dag. Hoewel ze zich niet buiten de hekken van het paleis mocht wagen, kon ze wel Kjeck uit zijn stal halen om hem te laten grazen. Het paard negeerde haar tenminste nooit.

'Ik kan mama wel even vragen of ze met me mee wil,' zei ze tegen zichzelf toen ze de deur uit liep. 'En dan ga ik kijken of Kokkie aan het bakken is geweest. Iets met chocola zal me beslist opbeuren.'

‘Mama?’ Anna stak haar hoofd om de deur van de zitkamer van haar moeder. ‘Moeder? Bent u hier?’

Anna liep de kamer in en keek om zich heen. Vreemd, dacht ze. Gewoonlijk bracht haar moeder hier de vroege middag door met het afhandelen van correspondentie of ze besprak met Gerda de huishoudelijke taken van die dag. Het was een prachtige kamer. De kamerhoge ramen maakten het vertrek lichter dan de rest van het paleis, wat voor weer het ook was. Op bijzonder mooie dagen, zoals deze, was de kamer ook warmer. Voor de ramen stond een grote canapé. Daar zat Anna dikwijls, terwijl haar moeder druk in de weer was met haar dagelijkse bezigheden. Alles in het vertrek getuigde van de klassieke, bescheiden smaak van de koningin. De muren waren bedekt met ivorkleurig behang, de meubels waren bekleed met smaakvolle stoffen in lichte tinten goud en paars. Anna was dol op die kamer. Ze vond het heerlijk dat zodra ze er binnenkwam, ze de warme aanwezigheid van haar moeder bespeurde en een zweem van haar parfum rook.

Maar vandaag was haar moeder er niet.

Ze liep weer de gang in en zag Gerda uit de slaapkamer van haar ouders komen. ‘Gerda,’ riep Anna.

Het dienstmeisje keek verschrikt om.

Anna glimlachte verontschuldigend. ‘Sorry dat ik je laat schrikken! Ik vroeg me af of jij mijn moeder had gezien. Ik hoopte dat ik vanmiddag met haar uit rijden kon gaan.’

Gerda schuifelde zenuwachtig met haar voeten heen en weer. ‘Zij en de koning zijn bij uw zus, hoogheid,’ zei ze uiteindelijk. ‘In het solarium. Ze hebben gezegd dat ik ze niet mag storen.’ Toen, voordat Anna haar kon bedanken, ging Gerda er als een haas vandoor.

Anna hield haar hoofd schuin. *Interessant*. Wegrennen was niets voor Gerda. En wat deden haar ouders op een dag als vandaag in het solarium... met Elsa? In de met glas omsloten veranda was het ’s zomers snikheet. Doorgaans maakten ze alleen vroeg in het voorjaar en in de herfst gebruik van de ruimte, op dagen dat de warmte een aangename afwisseling voor de kilte was. *Nou, ik zal echt geen antwoorden op mijn vragen krijgen als ik hier met mijn mond open blijf staan,*

als een vis op het droge, dacht Anna. Ze draaide zich om en liep de gang in, in de richting van het solarium.

Toen ze haar doel bereikte, wist ze onmiddellijk dat ze hier ook geen antwoorden zou vinden. De deur was dicht. Daarachter hoorde Anna gedempte stemmen. Ze bleef staan, ze wist niet wat ze moest doen. De deur van het solarium was bijna nooit dicht. Wat deden ze toch daarbinnen? Nieuwsgierigheid werd Anna de baas en ze duwde de deur open.

Ze had er direct spijt van.

Haar vader stond voor Elsa, met zijn armen over elkaar. ‘Probeer het nog eens, Elsa,’ zei hij. In zijn gewoonlijk rustige stem klonk frustratie door. ‘Je moet het blijven proberen.’

Elsa keek naar de vloer. Plukken witblond haar vielen rondom haar gezicht. Toen ze eindelijk weer opkeek, zag Anna tot haar verbazing dat er tranen over de blozende wangen van haar zus stroomden. ‘Het lukt gewoon niet,’ zei ze. ‘Gelooft u niet dat ik het zou doen als ik het kon?’

‘Wees voorzichtig. Huilen maakt het alleen maar erger,’ zei de koning op een toon waaraan zijn irritatie duidelijk te horen was. Anna herkende die toon van de keren dat hij en haar moeder problemen in het koninkrijk bespraken. Er was iets mis en hij wist niet hoe hij het in orde moest brengen.

Anna deed zenuwachtig een stap achteruit. Dit was duidelijk iets heel persoonlijks.

‘Agnarr, alsjeblieft,’ zei de koningin sussend, terwijl ze een hand zachtjes op de arm van haar echtgenoot legde. ‘Elsa is doodmoe. Laat haar maar. We kunnen later terugkomen om het nog eens te proberen.’

Elsa schudde haar hoofd. ‘Ik weet dat ik jullie teleurstel. Ik zal proberen beter mijn best te doen. Maar... maar... ik...’ Ze maakte haar zin niet af. Een snik dreigde Elsa te ontsnappen, maar ze onderdrukte hem. Ze droogde haar tranen en haastte zich naar de deur. Elsa liep vlak langs Anna heen, waarbij ze haar zusje nauwelijks een blik waardig keurde, rende de gang in en verdween.

Anna sloeg vanuit de schaduwen haar ouders gade. Ze had nog nooit meegemaakt dat ze zo stil waren... en zo verdrietig.

‘Konden we maar iets doen om haar te helpen,’ hoorde Anna haar moeder zachtjes zeggen. ‘Ik zou willen dat ze ons niet steeds op een afstand hield. Ik heb zo dikwijls mijn armen om haar heen willen slaan en tegen haar willen zeggen dat alles goed komt, Agnarr, maar ze... ze vindt dat ze dit zelf moet oplossen.’

Anna bedacht dat ze haar moeder beter een andere keer kon opzoeken. Er was iets aan de hand en ze wist niet wat. Ze draaide zich om en liep op haar tenen naar de gang, maar de vloer onder haar voeten kraakte. Haar moeder draaide zich met een ruk om en zag haar.

‘Ach, lieve schat!’ zei ze. ‘Ik had je niet gezien. Sta je daar al lang?’

‘Eh, nee,’ antwoordde ze terwijl ze naar haar ouders toe liep. ‘Ik kom net aanlopen. Is alles... in orde?’

‘Natuurlijk, Anna. Natuurlijk,’ zei haar moeder. ‘Nietwaar, Agnarr? Er is echt niets aan de hand.’

De koning, die met een onthutste uitdrukking op zijn gezicht Elsa had staan nakijken, keek eindelijk op. Toen hij Anna zag, glimlachte hij. ‘Je moeder heeft gelijk, kleine meid. We hebben Elsa alleen maar verteld wat ze moet laten doen terwijl we weg zijn. Er is niets om je zorgen over te maken. Gelukkig heb ik je moeder bij me om me eraan te herinneren dat ik mijn kalmte moet bewaren.’

‘Maar u verliest nooit uw kalmte,’ zei Anna. ‘Helemaal nooit. Zelfs niet toen ik warme chocola op uw witte pak morste, weet u nog? U werd niet eens boos! En toen ik vier was en struikelde en tegen uw vriend, de Hoogwaardigheidsbekleeder van Ergens, aan viel en hij zijn pols verstuurde, toen zei u tegen hem dat hij niet boos moest zijn, dat dat gewoon mijn manier was om hem te begroeten.’

Haar vader lachte en gaf haar een aai over haar hoofd. ‘Ik vermoed dat ik wat norser word op mijn oude dag,’ zei hij speels. ‘Voor je het weet, ga ik tegen mezelf praten en tegen schilderijen schreeuwen.’

Anna glimlachte, de spanning in haar schouders trok weg nu haar vader zich weer gedroeg zoals ze van hem gewend was. ‘Ik zal ervoor zorgen dat u niet van die malle dingen gaat doen,’ verzekerde ze hem.

‘Weet u, ik zou volgende week met u mee kunnen gaan als u op reis gaat. Om ervoor te zorgen dat u zich gedraagt.’ Ze vouwde haar handen ineen en stak ze smekend omhoog. ‘Alstublieft?’

‘Lieve schat, je weet dat we je niet mee kunnen nemen,’ zei haar moeder zacht. ‘We zouden niets liever willen, maar je moet hier blijven, bij je zus.’

‘Waarom?’ vroeg Anna. ‘Ze gaat echt niet tegen me praten terwijl u weg bent.’

‘Je moet geduld hebben met Elsa,’ zei haar moeder. ‘Ze maakt een moeilijke tijd door.’

Anna rolde met haar ogen. ‘Als “moeilijke tijd” betekent dat ze niks met me te maken wil hebben, dan snap ik wat u bedoelt.’

Haar ouders wisselden een blik die moeilijk te lezen was. Toen sloegen ze allebei een arm om Anna heen en drukten haar tegen zich aan. Anna gaf zich over aan hun omhelzing. Het zien van Elsa had haar van streek gemaakt, en haar moeder horen zeggen dat Elsa haar ook op een afstand hield, had dat gevoel nog versterkt.

‘Ik hou zielsveel van je, Anna,’ zei haar moeder, terwijl ze zacht een kus op haar hoofd drukte. ‘Ik zal altijd van je houden. En Elsa ook. Op haar eigen manier.’

Anna’s vader gaf Anna een zacht kneepje in haar wang. ‘Waarom verzinnen we niet iets speciaals om te doen als we terug zijn? Met zijn viertjes, zelfs met Elsa erbij. Zodra ze zich wat beter voelt.’

Anna maakte zich uit hun armen los. ‘Echt waar?’ zei ze, terwijl ze in haar handen klapte. ‘Dat zou geweldig zijn!’

‘Goed, daar zullen we het over hebben als we terug zijn,’ zei de koning, met een kneepje in haar arm. ‘En nu moet ik Kai opzoeken om te zien hoe het ervoor staat met de voorbereidingen. Ik laat jullie mooie dames achter om van de dag te genieten.’ Hij boog zich naar zijn vrouw en kustte haar zachtjes op de lippen. ‘Ik zal je missen tot ik je weer zie,’ zei hij. Toen draaide hij zich om en liep de kamer uit.

Anna keek naar haar moeder, die hem nakeek. De spanning die eerder in haar blik te zien was geweest, had plaatsgemaakt voor liefde en warmte. ‘Op een dag wil ik net zoveel van iemand houden als u van papa houdt,’ zei Anna.

‘Dat wil ik ook voor jou, Anna,’ zei haar moeder, terwijl ze glimlachend op haar neerkeek. ‘Degene aan wie jij je liefde schenkt zal een geluksvogel zijn. Net zo’n geluksvogel als ik omdat je van me houdt. Welnu,’ zei ze, terwijl ze van onderwerp veranderde, ‘wat zou je ervan zeggen als we eens in de keuken gingen kijken om te zien of we koekjes kunnen vinden? Ik ben echt toe aan iets zoets.’

Anna knikte gretig, het idee van een rit te paard was voor het ogenblik vergeten. Haar moeder ging zich maar zelden te buiten aan lekkernijen en Anna zou de gelegenheid echt niet voorbij laten gaan. Ze had nog maar een paar dagen voordat haar ouders weggingen. Ze zou elke kans om tijd met haar moeder door te brengen aanpakken. Glimlachend pakte ze de hand van haar moeder vast en trok haar mee naar de deur. ‘Kom mee!’ zei ze. ‘Volgens mij ging Kokkie vandaag bitterkoekjes bakken...’